

## Arrest

nr. 196 472 van 12 december 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK  
Haachtsesteenweg 55  
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SAKHI MIR-BAZ *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK i.o.v. advocaat E. SCHOUTEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 januari 2008 België binnen en dient een eerste asielaanvraag in op 28 januari 2008.

Op 16 mei 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 16 051 van 18 september 2008 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tussen 10 oktober 2008 en 8 juli 2009 dient verzoeker vervolgens nog elf asielaanvragen in.

In al deze aanvragen worden telkens beslissingen genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>).

Op 21 oktober 2009 (datum registratie 26 oktober 2009) dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9<sup>bis</sup> en 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet.

Op 18 januari 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet of een aanvulling op zijn eerste aanvraag.

Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ingediend op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet op 23 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing.

Op 18 december 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 19 december 2012 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na intrekking een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ingediend op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet op 23 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing.

Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen ingediend op grond van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet op 26 oktober 2009 en 29 juli 2011 onontvankelijk worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2009 en 29.07.2011 werd*

*ingediend door:*

*A. G., S. Q. (R.R.: xxx)*

*geboren te S. op (...)1973*

*nationaliteit: Afghanistan*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9<sup>bis</sup> van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, geïntegreerd is en dit staat aan de hand van het attest van Maatschappelijke Oriëntatie bij het Brussels Onthaal bureau, Nederlands leert en spreekt en dit staat aan de hand van deelcertificaten en een aanwezigheidsattest van de lessen Nederlands bij CBE Brusselleer, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 28.01.2008 die op 18.09.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Vervolgens deed betrokkene een tweede asielaanvraag op 10.10.2008 die op 21.10.2008 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 27.01.2009 diende betrokkene een derde asielaanvraag in die op 26.02.2009 afgesloten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 02.03.2009 diende betrokkene een vierde asielaanvraag in die op 06.03.2009 afgesloten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 09.03.2009 diende betrokkene een vijfde asielaanvraag in die op 23.03.2009 afgesloten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 30.03.2009 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in die op 16.04.2009 afgesloten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 22.04.2009 diende betrokkene een zevende asielaanvraag in die op 05.05.2009 afgesloten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Ook de achtste asielaanvraag die door betrokkene werd ingediend op 11.05.2009 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag op 18.05.2009. Zijn negende asielaanvraag diende betrokkene in op 25.05.2009. Deze werd afgesloten op 28.05.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. De tiende asielaanvraag van datum 03.06.2009 werd op 17.06.2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op 23.06.2009 diende betrokkene een elfde asielaanvraag in. Deze werd op 02.07.2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Zijn twaalfde asielaanvraag diende betrokkene in op 08.07.2009 en werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag op 19.10.2009. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 8 maanden voor de eerste, 11 dagen voor de tweede, 1 maand voor de derde, 4 dagen voor de vierde, 14 dagen voor de vijfde, 17 dagen voor de zesde, 13 dagen voor de zevende, 7 dagen voor de achtste, 3 dagen voor de negende, 14 dagen voor de tiende, 9 dagen voor de elfde, iets minder dan 3 maand en een half voor de twaalfde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*De advocaat van betrokkene wijst op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst voor betrokkene een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.*

*Volgens betrokkene is de situatie in zijn land van herkomst dermate gevaarlijk dat er niet verwacht kan worden dat hij zijn aanvraag vanuit Afghanistan indient. Hij staat dit aan de hand van het UNHCR Global Report van 2009 en het rapport van Amnesty International van 11.08.2010. Dit kan niet aanzien*

worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Afghanistan geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke, veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "Officiële reizen, zakenverblijven en niet-toeristische privé bezoeken moeten op zeer voorzichtige wijze overwogen worden. Het is sterk aanbevolen zich van tevoren over de veiligheid van de bezochte gebieden te informeren en de steun van uw Afghaanse gastheren te verzekeren. De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog."

([http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op\\_reisJn\\_het\\_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan](http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reisJn_het_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan))  
Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Afghaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De advocaat van betrokkene wijst op het feit dat verzoeker gedwongen wordt om in een administratief en financieel precaire situatie te leven indien er hem geen wettelijk verblijf zou worden toegestaan. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat niets betrokkene verhindert om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het posttraumatisch stressyndroom en de depressie van betrokkene) dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 23.10.2009 een aanvraag tot regularisatie 9ter indiende, die op 07.01.2013 ongegrond werd verklaard en werd afgesloten."

Op 14 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van W. Y. gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A. G., S. Q.

geboren te S.

op (...)1973,

nationaliteit Afghanistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 08.07.2009 die op 19.10.2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 26.10.2009 en 29.07.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 14.01.2013."

Op 14 juni 2013 wordt de beslissing van 7 januari 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingetrokken.

Op 21 juni 2013 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na intrekking een nieuwe beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 oktober 2009, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 149 033.

Op 26 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 149 914.

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een dertiende asielaanvraag in.

Op 24 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 23 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 5 mei 2014 dient verzoeker een veertiende asielaanvraag in.

Op 28 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 6 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 juli 2014 dient verzoeker een vijftiende asielaanvraag in. Op 15 juli 2014 wordt beslist dat deze aanvraag in overweging wordt genomen.

Op 12 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad nr. 152 643 van 16 september 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 november 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 28 december 2015 (verzonden op 6 januari 2016) dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2016 (vermeld wordt: 2015) geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 18 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 november 2015 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (artikel 9*ter*, § 3, 5° van de vreemdelingenwet). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 192 139.

Op 20 januari 2016 dient verzoeker een zestiende asielaanvraag in.

Op 17 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 173 642 van 29 augustus 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 28 december 2015 onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 197 481.

Op 28 oktober 2016 dient verzoeker een zeventiende asielaanvraag in.

Op 20 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 30 december 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 185 140 van 5 april 2017 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 april 2017 wordt aan verzoeker een verlenging toegestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 29 april 2017

Op 20 april 2017 dient verzoeker een achttiende asielaanvraag in.

Op 16 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoeker een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 22 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

## 2. Over de rechtspleging

### 2.1. Artikel 39/68-3, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.*

*§ 2. (...)*

*§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”*

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook van toepassing op “aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet.”

2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen twee verschillende beslissingen inzake aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- het beroep met rolnummer 127 032 (huidig beroep) tegen de beslissing van 14 januari 2013 waarbij een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard;
- het beroep met rolnummer 197 481 tegen de beslissing van 15 september 2016 waarbij een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet wordt verzoeker derhalve, behoudens indien hij zijn belang aantoont, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat hij op 10 april 2013 instelde tegen de beslissing van 14 januari 2013 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard (zaak met rolnummer 127 032).

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet van toepassing is, zodat

verzoeker in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of hij nog een belang had bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, terwijl hij ook een beroep instelde tegen de beslissing waarbij een aanvraag van latere datum om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als onontvankelijk werd afgewezen.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, met name in de zaak met rolnummer 197 481 en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij hij zijn belang aantoont.

Wat het belang betreft in huidige zaak met rolnummer 127 032, stelt de advocaat van verzoeker ter zitting van 22 november 2017 dat hij zich gedraagt naar de wijsheid.

2.3. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet op concrete wijze zijn belang aantoont bij huidige zaak. De afstand wordt vastgesteld inzake het beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Het tweede middel dat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

*"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 3 EVRM; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 Vreemdelingenwet*

*Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaald dat iedere administratieve beslissing met redenen moet worden omkleed.*

*Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"*

*In casu is echter het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd op een stereotype wijze zonder rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker.*

*Verzoeker had immers een 9ter aanvraag ingediend, die eerst ongegrond verklaard was, waarna de beslissing door verweerder weer werd ingetrokken. Op hetzelfde moment als de bestreden beslissing werd ook de nieuwe weigering van de 9ter- aanvraag betekend.*

*In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt echter hierover met geen woord gerept. Hoewel verweerder op de hoogte is van de grote gezondheidsproblemen van verzoeker, vermeldt men zelfs niet het bestaan ervan.*

*Het bevel werd op een automatische wijze genomen van zodra de aanvraag machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.*

*Dit gaat echter volledig in tegen de verplichtingen van verwerende partij zoals vervat in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.*

*Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de Minister of zijn gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen, beslissingen tot verwijdering, geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.*

*De bestreden beslissingen zijn bovendien in strijd met artikel 3 EVRM.*

*Verzoeker heeft asiel aangevraagd en, hoewel het CGVS zijn aanvraag heeft verworpen, dient rekening te worden gehouden met het feit dat volgens de Nederlandstalige rechtspraak van Uw Raad, het risico op schending van artikel 3 EVRM niet dient te worden onderzocht door het CGVS.*

*Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een negatieve beslissing van de CGVS niet onder artikel 3 EVRM worden onderzocht nu het niet om een verwijderingsbeslissing gaat.*

*In casu, betreft de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel.*

*Er werd echter geenszins onderzocht of verzoeker het risico loopt op vernederende en/of onmenselijke behandelingen terwijl de tegenpartij op de hoogte is, of zou moeten zijn, van alle elementen die verzoeker aan het CGVS heeft verklaard, inclusief zijn vrees ingeval van terugkeer.*

*De asielaanvraag van verzoeker vormt duidelijk een "begin van bewijs", zoals verwerende partij in de bestreden beslissing onderstreept. Bovendien was verzoeker 17 jaar oud op het moment van zijn asielaanvraag en hij verblijft sindsdien in België.*

Verzoeker lijdt aan ernstige psychische problemen, onder meer depressie en post traumatisch stresssyndroom. De medische regularisatieaanvraag van verzoeker werd afgewezen met een motivering die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen systematisch als onwettig wordt beschouwd.

Verweerster is zonder twijfel in het bezit van de medische attesten die aantonen dat verzoeker ernstige medische problemen heeft.

Deze elementen hadden door verwerende partij moeten worden onderzocht.

Verzoeker heeft duidelijk gedurende zijn asielprocedure grieven laten gelden betreffende risico's op een onmenselijke en/of vernederende behandeling. Later heeft hij aan verweerster zijn medische problemen kenbaar gemaakt.

Bovendien zijn de criteria van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet verschillend van artikel 3 EVRM die o.a. niet vereist dat de betrokkene een beroep zou hebben gedaan op de lokale autoriteiten voor bescherming vooraleer er internationale bescherming wordt aangevraagd.

Artikel 3 EVRM heeft bovendien een absolute draagwijdte, in tegenstelling tot de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en creëert in hoofde van de Staat een verplichting tot een serieus en individueel onderzoek naar de risico's ingeval van terugkeer, zoals recent onderstreept in het arrest Singh.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM aangezien de risico's op schending van het non-refoulementsprincipe ingeval van terugkeer niet werden onderzocht.

Dit vormt eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden.

De bestreden beslissingen dienen op grond hiervan te worden vernietigd."

### 3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 62 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten stereotiep gemotiveerd werd, zonder rekening te houden met zijn gezondheidstoestand. Voorts suggereert verzoeker dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet zomaar automatisch kan afgeleverd worden. Een grondige studie van artikel 3 van het EVRM zou zich opdringen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker het determinerende motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, met name dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bedoelde termijn.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft in zijn beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker niet de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden verleend.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verleent dezelfde bescherming als artikel 3 van het EVRM. Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS, werd een mogelijke schending naar artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T. Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

Het bevel werd aldus niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen concrete elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan dat er buiten het kader van de onderzoeken in de asielprocedure nog een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Evenmin blijkt verzoeker een asielaanvraag te hebben ingediend op grond van nieuwe elementen, vb. omdat de situatie in het land van herkomst zou zijn gewijzigd. Aldus maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Verzoeker heeft in totaliteit 12 asielaanvragen ingediend die allen negatief afgesloten werden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker dient vastgesteld te worden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 7 januari 2013. Gelet op

*de illegale verblijfsstatus van verzoeker, kon hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven worden.*

*Het tweede middel is niet ernstig.”*

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 19 oktober 2009 en zijn aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden onontvankelijk verklaard op 14 januari 2013. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat een motivering ontbreekt over zijn gezondheidstoestand, terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet dat hiermee rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker stelt dat met geen woord wordt gerept over de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op hetzelfde ogenblik als huidige bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hem op dezelfde dag als huidige bestreden beslissing, met name 11 maart 2013, de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ter kennis werd gebracht. Verzoeker werd dus, samen met huidige bestreden beslissing, op de hoogte gebracht van het antwoord van de verwerende partij en van haar visie op verzoekers medische regularisatieaanvraag. De verwerende partij heeft eerst de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker beantwoord vooraleer zij een bevel om het grondgebied te verlaten nam ten opzichte van verzoeker. De beslissingen werden samen aan verzoeker ter kennis gebracht, zodat hij op de hoogte was van het oordeel van de verwerende partij over zijn gezondheidstoestand. De omstandigheid dat dit oordeel niet wordt herhaald in het bestreden bevel, doet geen afbreuk aan het feit dat bij het nemen van het bestreden bevel, de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en dat verzoeker op hetzelfde ogenblik op de hoogte werd gebracht van deze twee beslissingen, zodat hij wist dat de verwerende partij rekening had gehouden met zijn gezondheidstoestand.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat wel wordt verwezen naar zijn asielaanvraag, maar dat niet wordt onderzocht of het bestreden bevel een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat

volgens rechtspraak van de Raad een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verwijderingsmaatregel betreft en dus niet kan worden onderzocht in het kader van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM heeft een ruimere draagwijdte dan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Huidige bestreden beslissing betreft wel een verwijderingsmaatregel. Verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag om aan te tonen dat hij wel een vrees heeft ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker wijst ook op zijn gezondheidsproblemen en stelt dat zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen met een motivering die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen systematisch als onwettig wordt beschouwd. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij zeker in het bezit moet zijn van documenten waaruit blijkt dat hij ernstige medische problemen heeft. Verzoeker meent dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementprincipe en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009). Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker na huidige bestreden beslissing nog zes asielaanvragen heeft ingediend, waarvan er twee aanleiding gaven tot beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, met name de beslissing van 12 december 2014 en die van 20 december 2016. Verzoeker heeft zijn grieven inzake een vrees voor vervolging bijgevolg voldoende kunnen uiteenzetten en laten behandelen door de bevoegde autoriteit. Tevens wordt verwezen naar het volgende punt in dit arrest. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

3.3.4. Inzake verzoekers gezondheidsproblemen wordt er ook op gewezen dat ten opzichte van hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 26 juni 2013, dat verzoeker heeft aangevochten met het beroep met rolnummer 149 914, nadat er een nieuwe beslissing werd genomen inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er, na huidige bestreden beslissing, verschillende niet aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13<sup>quinqies</sup>) werden genomen ten opzichte van verzoeker, nadat zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen of ten gronde werd afgewezen. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn beroep met rolnummer 149 914 meer recente grieven kan doen gelden, zodat wordt vastgesteld dat hij geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen in welk opzicht het non-refoulement beginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten inzake de tweede bestreden beslissing

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De afstand van het geding wordt vastgesteld wat betreft het beroep tegen de beslissing van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET